

ŠLECHETNÉ PÁNÍ PÁNÍ
KAROLINĚ SVĚTLÉ
SLOVUTNÉ SPISOVATELCE
VELEZASLOUŽILÉ VLASTENCE,
PROTEKTORCE
ŽENSKÉHO VÝRORNÍHO STOLKU V PRAGĚ,
A ČESKÉHO ŽENSKÉHO DOBROČINNÉHO SPOLKU K. S. V LIBERCI
ATD. ATD.
K Šedesátým
narozeninám

Rediscovering Karolina Světlá

by Diana Štěpničková

Karolina Světlá

By redesigning a bookseries Ještědské romány I would like to reintroduce a significant czech writer from the group May School, and one of the first czech feminists – Karolina Světlá, to the young generation.

I looked into the current design of classical literature and studied the design development of the book Vesnický román (first book from the Ještědské romány edition) from 1867 to 2019.

I found out that the number of published edition has been slowly decreasing over the years.

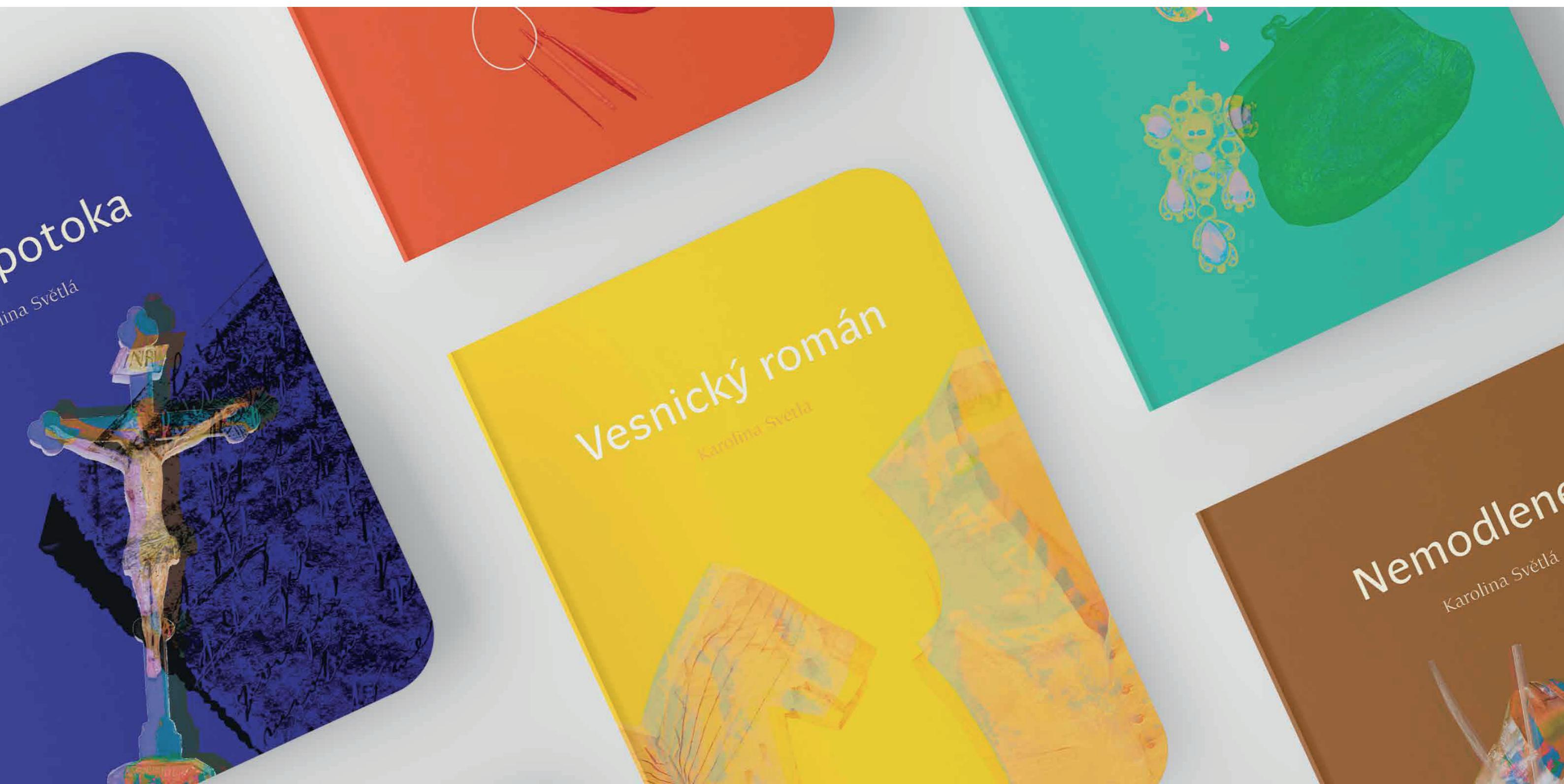

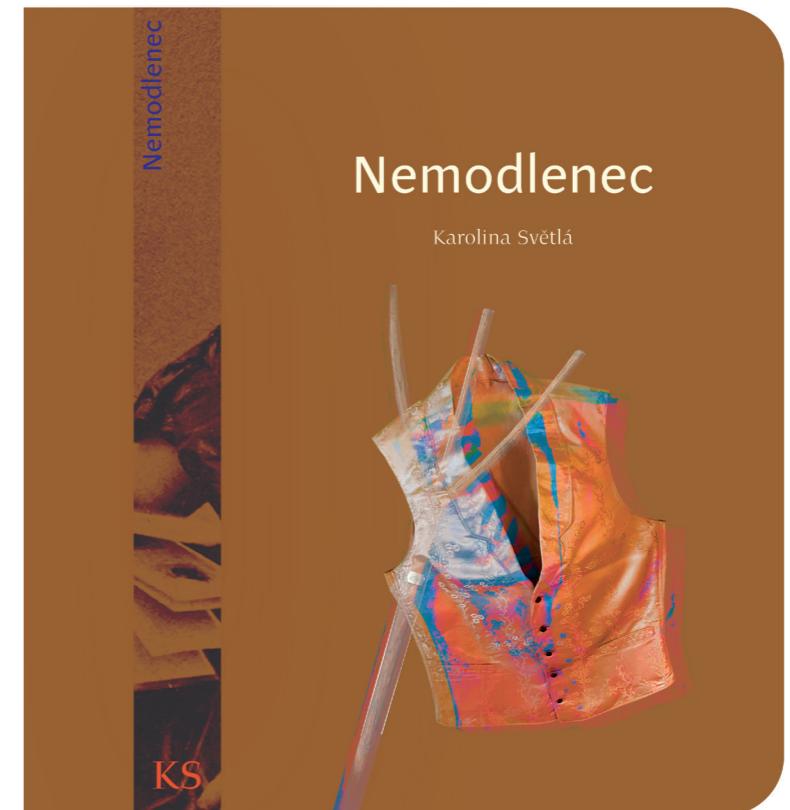
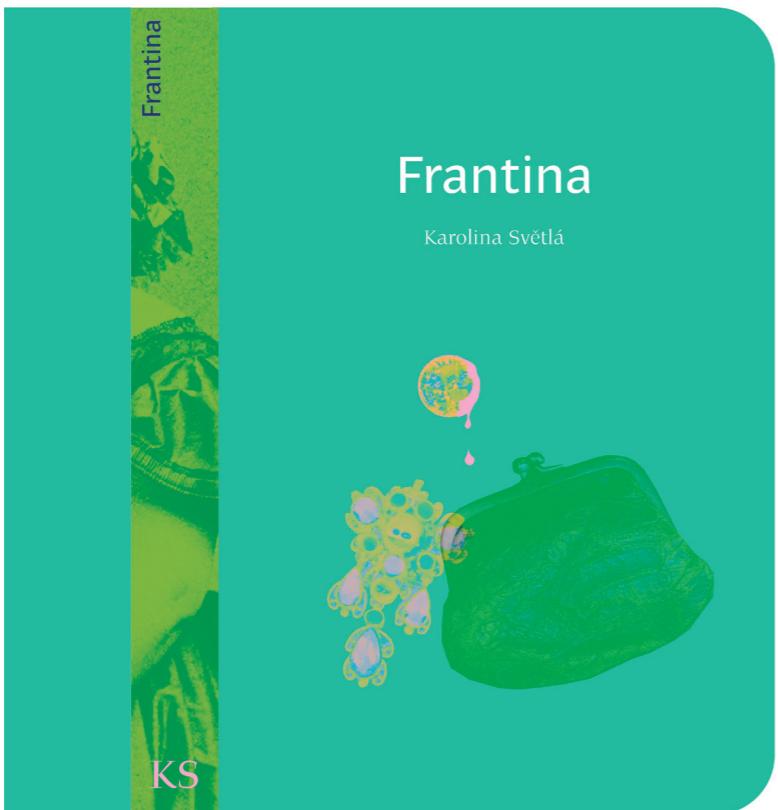
Česká knižnice

I visited the archives and the exhibition of **Podještědské muzeum** in Český Dub and took photos of the inheritance.

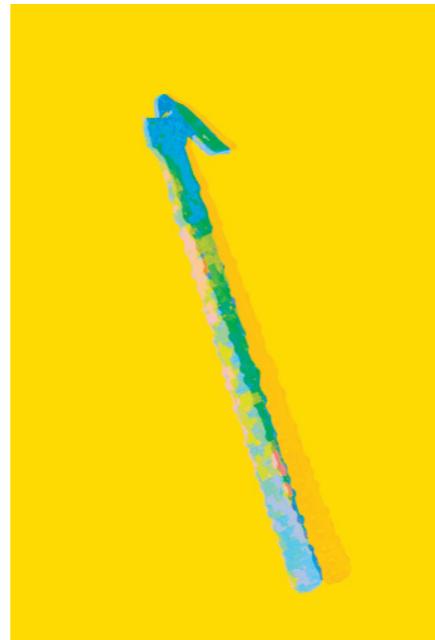
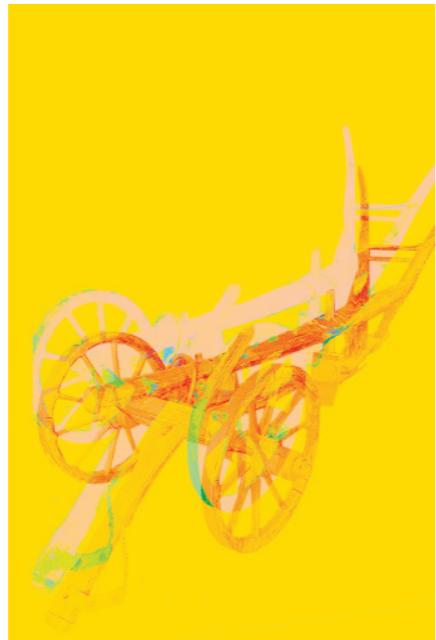

Then I used these photos to create the book cover design. The objects on the cover always correspond with storyline of the book.

Inside - There is a stylized series of objects throughout each book accompanying the storyline.

19

Antoš se od dětí nehnul, chtěl jim ve všem sloužit sám, ale nebyl u nich mnoho platen. Hoši měli sice velkou radost poznavše otce, ale čeho si žádali, to jim musela přec jen Sylva podat i udělat. Antoš rozzárlil se za touto příčinou několikrát tak velice na Sylvu, že ostychavě před ním ucouvla. Nemohla ho teď již ani poznati; nadarmo hledala v jeho oku i hlasu měkkost a vřelost v nich spočívající, když se před několika hodinami shledali. Byl celý změněn.

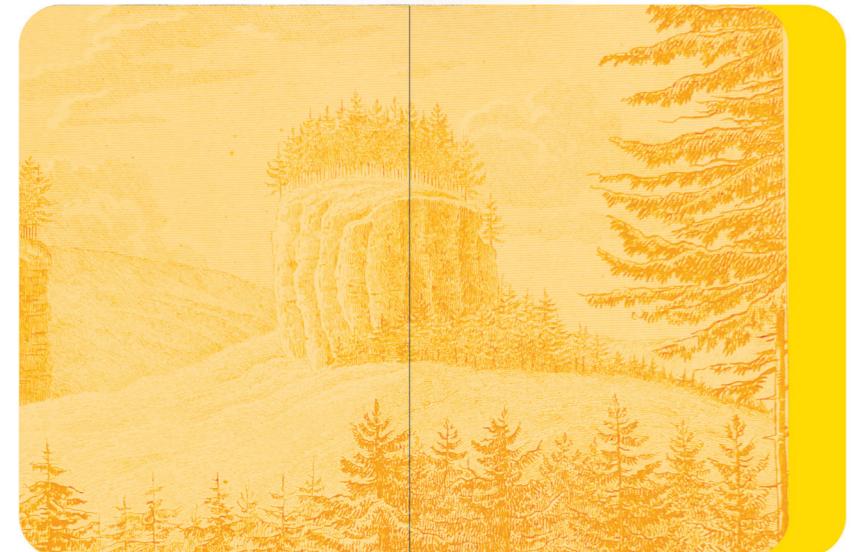
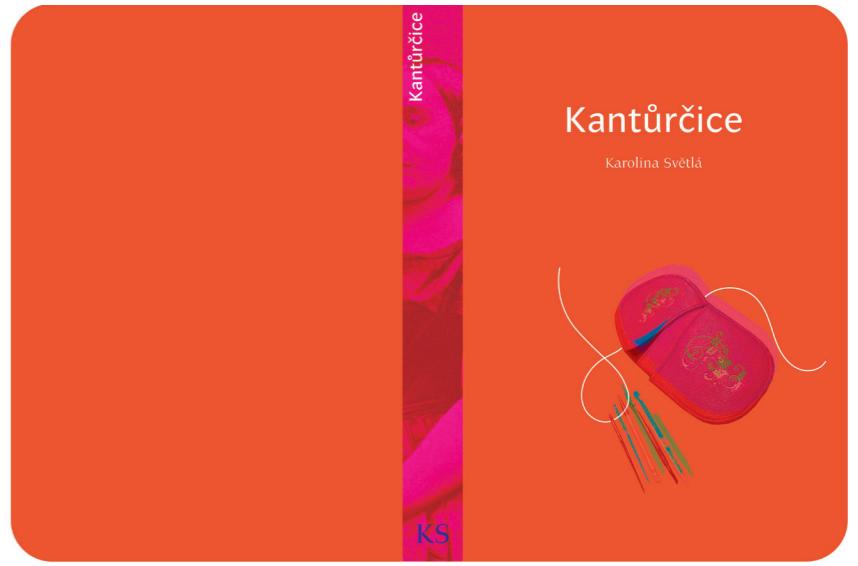
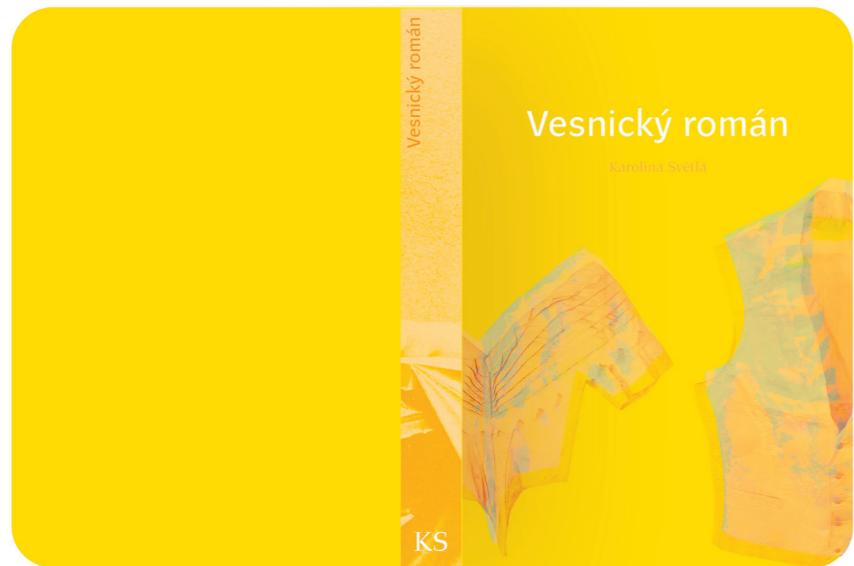
Když lékař, přijížděje druhého dne, prohlásil, že mají děti skutečně neštovice i že je stav jejich dosti povážlivý, tu počal Antoš Sylvu odháněti od jejich lože.

„Jdi, již jdi,“ vybízel ji neustále, „ubytuj se někde jinde, co budou děti nemocny; jsi mlada, mohla bys jednou na ně naříkat, že tě připravily o krásu. Hladké líce jsou velkou u ženštiny věci, zradí pro ně třeba i vlastní krev.“

Sylva však neuposlechla, trpělivě snášela jeho tvrdý rozmá, příčítajíc ho jedině velké starosti o milované děti. Neuhodla, že je v něm trpkosti a bolu ještě za příčiny jiné. Jak ale Antoš neprestával nevděčně ji odháněti, počínaje si den co den drsněji, ač se nemoc dětí nehoršila, tož se v ní probudila dávná vzdorovitost a stará se v ní ozvala Sylva.

„Půjdu tedy, půjdu, když tomu mermomocí chcete,“ odpověděla mu s hněvivým pláčem, „ale nejen na několik dní, až

4

Když Antoš zesilil, postoupil na statku u rychtářů za pacholkou. Tím se stal váženou osobností pro celou ves. Pacholci u rychtářů sli hned za selský synky, měli po nich první právo a první místo. Rychtář daval Antošovi při jeho nastoupení tvrdý tolár a rychtářka bíc s bilou koštěnou násadkou, prace tak uměl, že se ji každý podivil, kdo bíc u něho viděl. Antoš si vžádil bíc, jako když byl ze zlata býval, bral jej jen tenkrát, když svoje pány někam vezl.

Antoš byl radostí téměř celý spleten, když ponejprv zapřáhl a sám na poč si vylezl. Matka jeho příšla schválně z hor, aby se na syna podívala, jak mu jeho nová hodnota sluší i jak se do ní vpravuje.

Zvláštní uchvitila Antoše bujnost, když vylezl ze statku. Děvčeky mu konečně ověnčily, on sám měl velkou kytku za kloboukem i v kazajce. Podobal se skoro ženichovi, který si jede pro nevěstu. Ze všech stavění vybíhaly děti, aby se za ním podívaly, muzi mi kynuli čepicemi, ženštiny bily mléčné šátky. Byl dnes více než včera. I Jemu se zdalo, že je dnes něco lepšího a výššího, co se nemusí hnát za dobrým, nýbrž co si může pekně vykračovat veda svárného konta za zdušu. Dorazivšímu na pole nechitlo se mu tam ani do práce, krev v něm podivně vřela. Hladil koně po krku, opravoval mu vénce, sobě kytku, rozhlížel se po krajině, jako by si byl s ním vylezl jen pro

20

8

První léto šlo na statku vše tak dobré, že to ani lépe jiti nemohlo. Antoš vzpamatovával se z prvního převkapaní, že se stal náhle ženichem a manželem ženy, jíž dosud povozoval za druhou matku, nahnilzel všechno všechno dluživo rychtářčinu k osobě své. Věděl dobré, že by byla mohla volit zcela jinak, byla by dostala ženicha jiného než čeledina svého a také mladého a světu podobného. Slyšel to aspoň ze všech stran od lidí, kteří bývalému pacholkovi, synu to prostě nádenice, nepřáli, že se stal náhle pánelem největšího statku v okolí. Vědomi, že měla rychtářka před ním ucouvá. Nemohla ho ted již ani poznati; nadarmo bledala v jeho očku i haslo měkkost a vrelost v nich spočívající, když se před několika hodinami sledovali. Byl celý změněn.

Když létat, přijížděl druhého dne, prohlásil, že mají děti skutečně neštovice i že je stav jejich dosti povážlivý, tu počal Antoš Sylvu odkráhat od jejich lože.

„Jdi, již jdi!“ vybízel ji neustále, „aby byl se někde jinde, co budou děti nemocny; jsi mlada, mohla bys jedoucí na ně naříkat, že tě připravily o krasu. Hladké lice jsou velkou u ženštiny věci, zradí pro ně řeba i vlastní krev.“

Sylva však neuposlechla, trpělivě snášela jeho tvrdý rozmá, přítáhla ho jedně velké starosti o milované děti. Neuhodla, že je v něm trpkost a bolu ještě za příčiny jiné. Jak ale Antoš nepřestával nevdečně ji odkráhat, počínaje si den co den drsněji, až se nemoc dětí nehrásla, tož se v ni probudila dívčí vzdorovitost a stará se v ní ozvala Sylva.

„Přijdu tedy, přijdu, když tomu mermomoci chcete,“ odpověděla mu s hněvivým pláčem, „ale nejen na několik dní, až

54

19

